

XII. Kelemen pápa bullája a szabadkőművességről

KELEMEN PÜSPÖK
ISTEN SZOLGÁINAK SZOLGÁJA
MINDEN HÍVŐNEK ÜDVÖT ÉS APOSTOLI ÁLDÁST

Miután az isteni irgalmasság Minket, Akinek érdemei nem érnek fel a feladathoz, helyezett az Apostoliság magas őrtornyába, ránk bízva a pásztori gondviselés kötelességét, figyelmünket, amennyire ezt odafentről megadták nekünk, kitartó gondoskodással azokra a dolgokra fordítottuk, amelyek az Igaz Hitet megőrzik a tévedésektől és fogyatékoságoktól, és amelyek a zavar veszélyeit a legaggasztóbb időkben távol tartják az egész katolikus világtól.

Fülünkbe jutott, és a közbeszéd világossá tette, hogy bizonyos társaságok, közösségek, gyülekezetek, találkozók és kongregációk, amelyeket a köznyelv szabadkőműveseknek vagy francia kőműveseknek, vagy egy-egy nyelvnek megfelelően más egyéb módon nevez, széles körben elterjedtek, és naponta növekednek hatalmukban; és különböző vallásokhoz vagy szektákhoz tartozó emberek, megelégedvén a természetes becsületesség látszatával, egybegyűlnek, saját törvényeik és szabályaik szerint, egy szigorú és felbonthatatlan kötelékben, amely – mind a Szentírásra tett eskü, mind pedig több súlyos büntetés kilátásba helyezése által – megszeghetetlen hallgatásra kötelezi őket mindazzal kapcsolatban, amit titokban együtt tesznek. De a bűn természete, hogy elárulja önmagát és megmutatkozik az őt kísérő lármában. Így ezek a fent említett társaságok és gyűlések a hívekben erős gyanút ébresztettek, és minden körülmények között és becsületes ember ugyanazt az ítéletet mondta ki róluk: aljasak és erkölcstelenek. Ugyanis ha nem tennének semmi gonosz dolgot, nem gyűlölnék annyira a fényt. Valóban, ezek a hírek oly nagy mértékben elterjedtek, hogy több országban is világi hatalmak betiltották ezeket a társaságokat, mint olyanokat, amelyek a közbiztonságra nézve veszélyesek, és nemrég úgy tűnt, bölcsen felszámolták őket.

Ezért, emlékezetünkbe tartva, milyen hatalmas károkat okoznak ezek a társaságok és gyűlések nemcsak a földi állapot békéjének, hanem a lelkek jólétének is, és felismerve, hogy nem tartják magukat sem a világi, sem az egyházi szankciókhoz; és mivel az Isteni Ige arra oktat minket, hogy a hűséges szolga és az Úr házában felügyelője feladata, hogy éjjel és nappal vigyázzon, nehogy az olyanok, mint ezek, betörjenek a házba, mint a tolvajok, és nehogy, mint rókák, feldúlják a szőlőskertet; hogy megőrizzük az egyesek szívét az erkölcstelenségtől, és az ártatlanokat, kiket titokban megsebeznek a fent említettek nyilai, és hogy lezárjuk azt a széles utat, amely megnyílhatna a bűn elkövetésére, és egyéb, Előttünk ismert igaz és jogos okok miatt; tanácskozában néhány Tisztelendő Testvérünkkel a Római Szent Egyház Bábarnokai közül, valamint saját akaratunkból és biztos tudásunk és érett megfontolásunk alapján, Apostoli hatalmunk teljességével ezennel megállapítjuk és elrendeljük, hogy a szabadkőművesek vagy francia kőművesek vagy bárhogyan nevezzék is őket, ezen a társaságok, közösségek, gyűlések, összejövetelek, találkozók, kongregációk és ülések elítéltek és tiltottak, és jelen Konstitúciónkkal, amely örökre érvényben marad, elítéljük és tiltottá nyilvánítjuk őket.

Amiért is a legszigorúbban megparancsoljuk a szent engedelmesség nevében is, hogy a hívek, legyenek bármilyen állapothoz, ranghoz, körülményhez, rendhez, méltósághoz vagy kiválósághoz tartozók, akár klerikusok, akár laikusok, világiak vagy szerzetesrendiek, még azok is, akik különleges és egyéni említésre jogosultak, egyikük sem, semmilyen ürüggyel, semmilyen oknál fogva, ne merészeljenek belépni a fent említett szabadkőművesek vagy francia kőművesek – vagy bármilyen más nevük legyen is – közé, propagálni vagy támogatni azokat, vagy házaikban vagy lakóhelyükön fogadni őket, vagy rejtegetni őket, bejegyeztetni

magukat közéjük, csatlakozni hozzájuk, együtt lenni velük, hatalmat vagy engedélyt adni nekik, hogy másutt találkozzanak, segíteni őket bármilyen módon is, tanácsot adni nekik, bátorítani vagy támogatni őket akár nyíltan, akár titokban, akár közvetve, akár közvetlenül, ők maguk vagy mások által. Se ne merészeljenek biztatni másokat, vagy mondani nekik, vagy bátorítani vagy üldözni másokat, hogy bejegyeztessék magukat ilyen közösségekbe, vagy belépjenek közéjük, vagy hogy jelen legyenek közöttük, vagy segítsék őket bármi módon is. Ehelyett minden fent említett személynek teljesen távol kell maradnia az ilyen társaságoktól, közösségektől, gyülekezetektől, találkozóktól, kongregációktól és ülésektől, a kiközösítés büntetésének terhe alatt, amelyet magára von már magával a cselekedettel, mindenféle nyilatkozat nélkül is, és amely kiközösítés alól nem nyerhetnek feloldozást, csak haláluk órájában, vagy pedig Tőlünk, illetve az éppen uralkodó Pápától.

Sőt, akarjuk és megparancsoljuk, hogy mind a Püspökök és Prelátusok, és más helyi elöljárók, éppúgy, mint az eretnokségek felkutatói, indítsanak vizsgálatot és eljárást minden vétkes ellen, bármilyen állapotú, rangú, körülmények közt élő is legyen, bármely rendbeli, bármilyen méltóságot kiválóságot viselő személy is legyen; üldözzék őket és szabjanak ki rájuk megérdemelt büntetést, ahogy az eretnekekre. Mindegyiküknek megadjuk a fakultást, hogy a világi hatóságokat segítségül hívják, ha erre szükség lenne, hogy a vétkesek ellen vizsgálatot és eljárást vezessenek, és hogy felkutassák és megbüntessék őket a megfelelő büntetésekkel.

Kelt Rómában, Santa Maria Maggiore-nél, az Úr 1738-ik esztendejében.

1738. április 28.

XII. Kelemen pápa